

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

právě začíná nová sezóna, ve které se pro vás chystáme uvést celou řadu nových inscenací. Hned 10. září to bude premiéra hořké komedie se zpěvy „Frank V.“ dramatika Friedricha Dürrenmatta a hudebního skladatele Paula Burkharda v režii Hany Burešové, která zahájila přípravu této inscenace již dlouho před prázdninami. Na počátku září proběhnou už jenom závěrečné zkoušky a inscenace se setká se svým prvním obecenstvem.

Hned po této premiéře zahájí Stanislav Slovák zkušební proces na přípravu romantické komedie „Zamilovaný Shakespeare“, ale to už bude více než týden zkoušet režisér Petr Gazdík koňskou operu „Limonádový Joe“.

Jako už obvykle bylo naše divadlo aktivní i o prázdninách. Mnozí z vás si asi nenechali ujít naše červencová představení pod širým nebem na Biskupském dvoře. Hostovali jsme i v jiných městech v České republice a výborné jméno našeho divadla jsme znovu potvrdili i v zahraničí. V Lucembursku jsme odehráli v angličtině představení muzikálu „Chicago“ a obecenstvo i tamní kritika byly opět nadšeni. Několik kolegů z našeho divadla se ve Švýcarsku podílelo na nové verzi muzikálu „TITANIC“, který byl po loňském úspěšném uvedení v této zemi znovu nastudován u Luganského jezera tentokrát nejenom v němčině, ale i v italštině, která je v kantonu Ticino, kde Lugano leží, oficiálním jazykem. Inscenace i její reprízy přijali švýcařští Italové se svým typicky obrovským temperamentem. Tleskali nejenom po jednotlivých písních a obrazech, ale i v okamžicích, kdy na jeviště nastupovali někteří představitelé, nebo po proměnách dekorace. Jejich nadšení se dá jen stěží popsat jinak, než že se v průběhu představení chovají jako šťastné velké děti. O inscenaci projevil vážný zájem další producenti, a tak se jeví, že plavba našeho Titanicu za novým obecenstvem v zahraničí hned tak neskončí...

V měsíci září a na počátku října se v našem divadle kromě spousty krásných představení odehraje ještě jedna významná událost. Celý kulturní svět si v tomto roce připomíná čtyřicet let od úmrtí nejvýznamnějšího dramatika a básníka, který kdy žil – Williama Shakespeara. Rozhodli jsme se památku tohoto zcela mimořádného umělce uctít více než týdenním festivalem, který nese název „Pocta velkému Williamu Sh.“ Začátek tvoří čtyři reprízy „Krále Leara“, (27. – 30. září), a závěr pak dvě reprízy „Benátského kupce“, (4. a 5. října). V obou těchto inscenacích vytváří skvostně titulní role Bolek Polívka. Mezi těmito představeními se pak odehraje 2. října slavnostní večer s názvem „Williamovy Sonety“. Jedná se o komponovaný večer plný nejrůznějších překvapení a zážitků za významné účasti Orchestru Městského divadla Brno v režii Igora Ondříčka. Srdečně vám doporučuji tuto výjimečnou událost navštívit.

Věřím, že se po krásném létě stejně jako my již těšíte na všechna naše společná setkávání se v obou sálech našeho divadla.

V úctě za všechny kolegy z vašeho divadla

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2016
CENA 25,- Kč

12. ČERVNA 2016

DEN DĚTÍ SE SNĚHURKOU V LEDNICKÉM ZÁMECKÉM PARKU

Arthur Hugh Clough (1819 – 1861), anglický básník a zanícený asistent slavné ošetřovatelky Florence Nightingalové. Po studiih v Rugby a Oxfordu se stal učitelem, ale záhy odešel do Paříže, kde zažil revoluční rok 1848, který oslavil v jedné ze svých básní. V roce 1852 pobyl několik měsíců v USA, kde se seznámil s Ralphem Waldo Emersonem. Po návratu se stal státním úředníkem v Londýně a oženil se s příbuznou Florence Nightingalové Mary Shore Smithovou. Navzdory chatrnému zdraví hodně cestoval a ohromné úsilí věnoval pomoci Florence Nightingalové. Zemřel ve Florencii, kde je pochován na tamním Anglickém hřbitovu. Psal vesměs dlouhé básně, které neměly přílišný vliv na současnky, a dnes je jeho básnická tvorba téměř zapomenuta a jeho jméno se objevuje jen v debatách o euthanasii, a to zásluhou jednoho jeho verše: „Nezabiješ, ale nenechávej za každou cenu naživu.“

Miroslav Macek

Vše dobré bude
Svým snům vždy volnost dopřávej,
však ukryté je v srdci měj
a svému tělu klidu přej.
Až probudíš se k práci zas,
zříš vítr čluny hnát v ten čas,
však kam, to neví nikdo z nás.

Vše dobré bude, proč se bát,
ač kdy a kde a proč se ptát
je zbytečné, to nelze znát.
Proč trápit se a chmuřit líc,
vždyť marně neděje se nic,
zříš vítr lodě hnát v ten čas,
však kam, to neví nikdo z nás.

*„Dobrého je v řádu světa víc,
ale to zlé člověk cítí silněji.“*

Tomáš Garrigue Masaryk
(7. 3. 1850, Hodonín – 14. 9. 1937, Lány),
byl státník, politik, filozof, první prezident
Československé republiky. Byl celkem sedm-
náctkrát navržen na Nobelovu cenu míru.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Petr Ulrych
Stanislav Moša

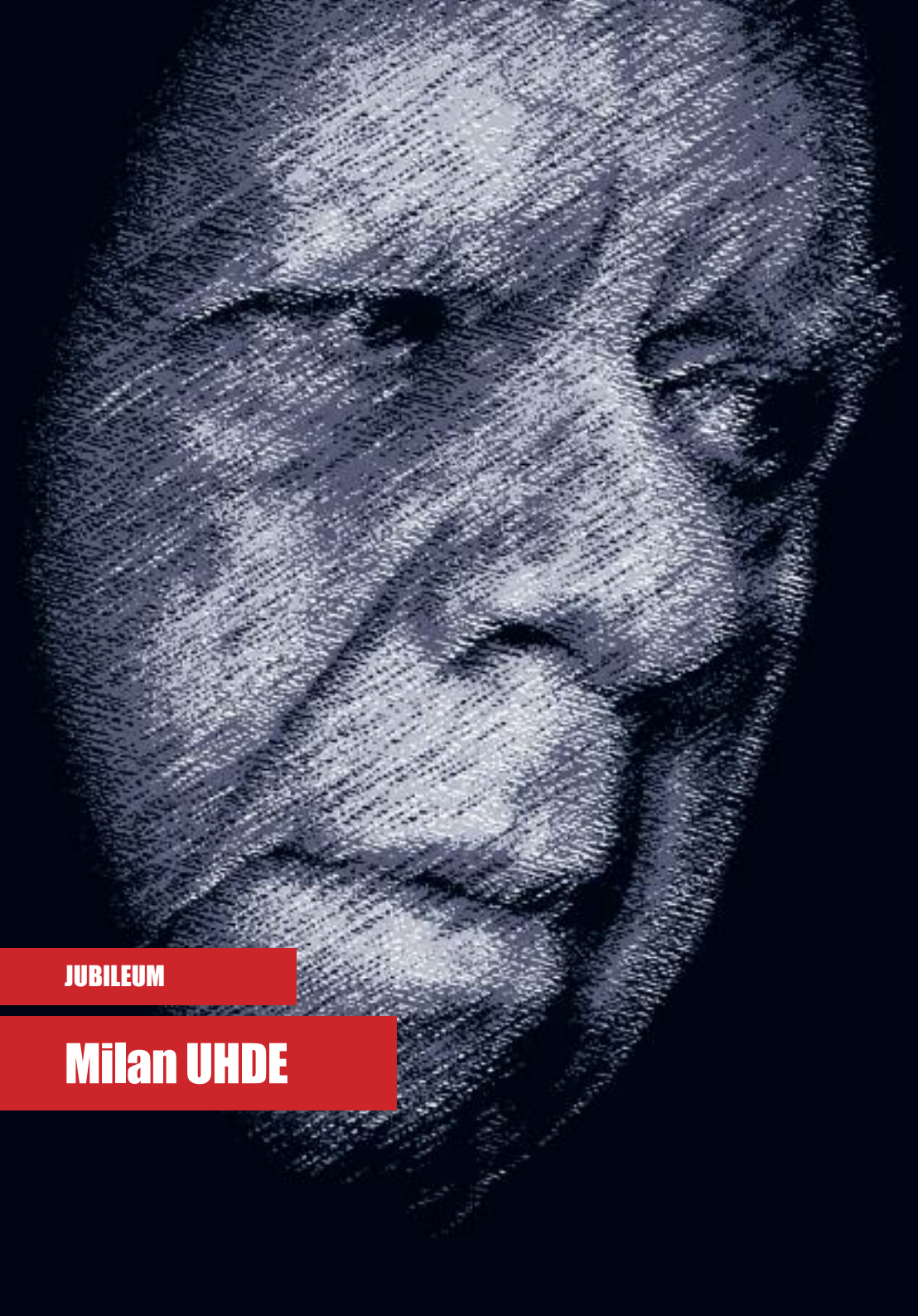
RADŮZ A MAHULENA

foto: Jef Kratochvíl

18. ČERVNA 2016

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

JUBILEUM

Milan UHDE

Autor divadelní, rozhlasový i televizní, písňový textař, kritik i esejista. Bývalý disident, ministr kultury a předseda Poslanecké sněmovny. Skvělý vypravěč, břitký diskutér, muž bystrého postřehu a velkého smyslu pro humor. Momentálně dokončuje s Milošem Štědrněm svůj čtvrtý muzikál psaný pro Městské divadlo Brno – romantická jazzová komedie *Viki kráčí za štěstím* bude mít v režii Juraje Nvoty premiéru na jaře 2017. Milan Uhde oslavil 28. července 80. narozeniny.

Vy jste vlastně ještě předtím, než jste se stal muzikálovým autorem, byl písňovým textařem.

Příznám se k tomu, k čemu se příznávám nerad: já začínal jako básník. Dokonce jsem vydal jednu knihu básní, naprosto špatnou – špatnou proto, že napodobuje vědomě i nevědomě poezii Oldřicha Mikuláška, a to hlavně v tom nejnápadnějším, v intonaci. A když jsem zjistil, že se toho neumím zbavit, s básněmi jsem skončil – došlo mi, že jednoho Mikuláška už česká poezie má,

a nepotřebuje druhého, který byl jeho odvarem. Tou dobou jsem ale psal písňové texty pro Divadlo X, a ty měly jistý ohlas, tak jsem se rozhodl držet se jich. A pravda je, že se ve svých textech snažím být ne zrovna básníkem, ale o jisté poetično mi jde. Když jsem psal *Baladu pro banditu*, počítal jsem automaticky s tím, že ji vyštafiruju svými texty, což Zdeněk Pospíšil, který mě jako autora kryl, krutě zavrhl – a dobře udělal. Báł se, že mu taktak uvěří autorství dialogů, ale rozhodně ne písní, takže jsme vlastně z nouze došli k řešení, že půjde o upravené texty lidové poezie; věci to velmi prospělo. Ani jsem v *Baladě pro banditu* nechtěl původně psát muzikál, chtěl jsem napodobit E. F. Buriana, *Lásku a smrt*, tam jsem pochytil, jak klást texty lidových písní za sebe, aby skládaly náznak příběhu, který jsem zpevnil tím Olbrachtem. Ale Zdeňka Pospíšila nadchla představa, že to bude western-eastern ze Zakarpatské Rusi. Hned řekl, že tam chce vstupní a závěrečnou píseň – popisoval atmosféru, jak jedou zaprášení jezdci pláni, nad

*S Alenou Antalovou
po premiéře muzikálu Nana*

nimi krouží sup a ví, že je dostane... Nabídl jsem mu asi čtyři nebo pět lidových písní – žádná se nehodila. Tak jsem se naštvál, napsal text sám a vydával to za překlad z ukrajinštiny. Ano, *Zabili, zabili chlapa z Koločavy...* je můj text. Velmi jsem se bavil, když jsem se na jedné z repríz připltl k tomu, jak o věci diskutovali básníci Skácel a Bochořák. Klement Bochořák namítl, že „vítr ho roznesl po dalekém kraji“ nezní lidově, že je to umělá metafora. A Skácel odvětil: „Mýlíš se, Klemente. Folklor umí i takové obrazy.“

A Baladou jste se stal muzikálovým autorem.

Pro mě je muzikál vůbec soudobá varianta lidového divadla. Divadlo mělo odjakživa dvě tváře – učenou a lidovou. Ti největší – Shakespeare, Molière – je dokázali spojit. Například divadlo Otomara Krejčí miluju, ale to je divadlo, které chce, aby je divák dobýval, které se nenabízí – a to „lidový divák“ nemá rád. Ale mě lidový divák zajímá! A věřím, že muzikálem se dá říct všechno, i věci bolestné a kruté (a *Chicago* mě v tom jen utvrdilo). Takže dokud mě pánbůh nezaví zbytků rozumu, budu se o to pokoušet a zůstanu muzikálu věrný. Ale to, co budu psát, bude český muzikál z českého prostředí a z českého hudebního materiálu. Já bych snad uměl vymy-

slet rockovou operu o nějakém americkém desperátovi, ale nebyla by autentická a do světa bych s ní jistě neprorazil. V mých hrách je něco, co je asi specificky české a co se exportu brání. Ověřil jsem si, že mým teritoriem je domov. Jsem nejlepší dramatik z Medlánek. Tam jsem na špici, to jsem si taky ověřil – víc dramatiků v Medláncích nebydlí.

Nechtěl byste ze svých divadelních a jiných písní připravit výbor, jakési The Best of Milan Uhde?

Chtěl, ale kdo by to vydal? Já bych se jako řemeslník neuzivil, protože já neumím vypálit hrnce a jet je prodat. Respektive hrnce vypálím, ale při prodeji bych zákazníkům říkal – no víte, to dno se mi úplně nepovedlo, tady je to trochu šikmý a možná to ani není nejlíp vypálený. Já až Stanislavu Mošovi začal nabízet nápady, do té doby jsem psal jen to, o co si někdo řekl. Já bych během týdne ty písničky dal dohromady, mám třeba dvanáct podle mě pěkných písniček napsaných do Mahenovy *Uličky odvahy*, kterou paní Mahenová v mé úpravě zakázala. Takže kdyby někdo přišel – jenže on nikdo nepřišel. Ale pro Větrné mlýny chystám výbor z „textů pro osamělého chodce“, monodramat, která jsem napsal

v 70. a 80. letech pro Miroslava Částka. Pro něho jsem napsal šestadvacet her, z nichž se chystám sedm nejlepších vybrat. Cítím to vůči Částkovi jako velký dluh, protože jsem se na něho nechtěně vykašlal – před rokem 1989 jsem byl prakticky jeho výhradní autor, půjčoval mi své jméno a po převratu počítal, že spolu budeme dělat dál. Jenže já se stal ministrem a na psaní her nebylo ani pomyslení.

Když se banálně zeptám – kde hledá dramatik náměty pro své hry?

Jsem nejlepší dramatik z Medlánek.

Zhruba do čtyřiceti let jsem ty náměty opravdu hledal. Různé věci jsem četl a různé příběhy si dával zjištěně vyprávět. Ale po čtyřicítce jsem začal mít pocit – možná je to jen pocit – že si náměty hledají mě. Jednou jsem například seděl s Jaroslavem Šabatou, já připomínal své nechuti vůči Marxovi, a Jaroslav na to: „To by se ti asi líbila ta historka, jak měl Marx nemanželské dítě se svou hospodyní.“ Já to vůbec nevěděl – a vznikla z toho hra *Zvěstování aneb Bedřichu, jsi anděl*. Jako by na mě začaly dotírat příběhy, abych je napsal. Konkrétně příběh *Viki kráčí za štěstím* se začal dávat dohromady, když k nám jednoho pozdního večera přiběhla ženina kamarádka a já na jejím fyzicky rozzářeném obličejí poznal, že má za sebou nádherný zážitek

s mužem. Byla vdaná a nebyl to její muž. Já potom celý příběh té ženy dopodrobna poznal, pochopil jsem, že pro ni to nebylo dobrodružství, pro ni to byl celý život – kvůli lásce se vzdala všeho, manžela i dítěte. Jejeho manžela jsem znal, byl to nesmírně hodný člověk, který si zoufal, že jeho žena touží, aby se pořádně něco dělo, přitom život je tak pěkný, když je klid! Po letech jsem si na to vzpomněl a napsal do *Viki* úvodní píseň jako teskné mužské blues o touze po klidu. Ten krásný večerní vpád té ženy k nám, který mě

Na premiéře muzikálu *Nana* se spoluautorem, hudebním skladatelem Milošem Štědrněm

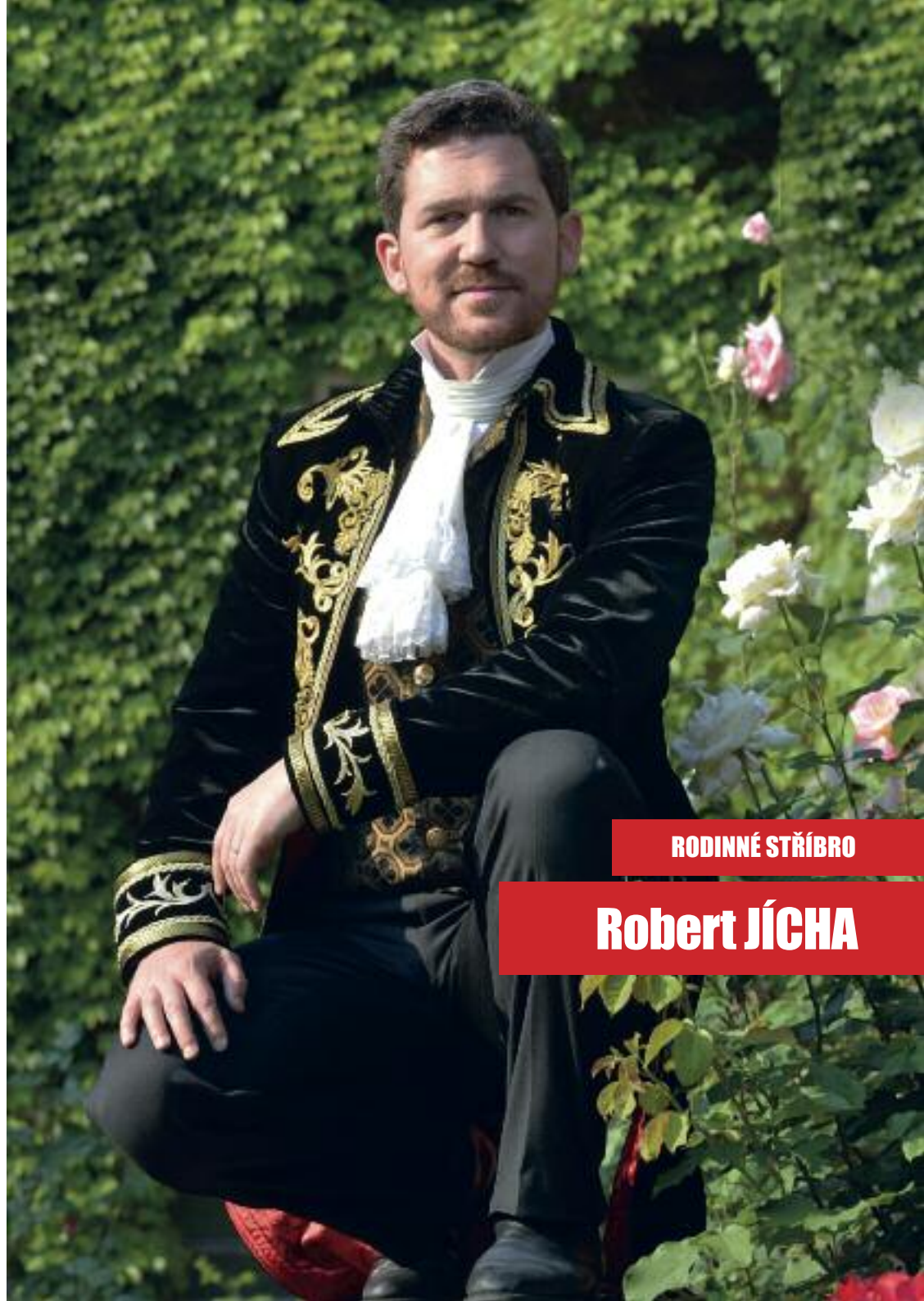
sedlý brechtovskými postupy a deset let mi trvalo, než jsem pochopil, že to tak psát nejde, že je to látka jiného typu. A dalších patnáct let jsem dumal, jak vlastně na to, pak jsem před revolucí napsal první dva obrazy a poté odešel do politiky. Po návratu z politiky jsem ty dva obrazy zahodil a konečně tu hru napsal celou znovu. Já příběh zkrátka potřebuju najít v knize nebo potkat v životě. Když si něco od začátku do konce vymyslím, nedopadá to dobře. Takové hry občas napíšu a zahodím.

Zahazujete často?

No, takové dva tucty her jsem napsal a zahodil. Nedal jsem je nikomu přečíst. A myslím, že jsem se nikdy nespletl – tedy v tom zahazování, občas jsem se spletl v tom, že jsem si ponechal hru hodnou zahození (*smích*). Víte, období zakázanosti pro mě bylo svým způsobem milosrdné, protože příběhy na mě najednou začaly osobně mířit. Já předtím dlouho hledal sebe a své osobní téma – a pochopil jsem, že bez toho, co Halas krásně a vážně nazývá „tíhou muže na básni“, to nepůjde. Pokud nemáte ve hře své osobní železko a příběh nemíří – omlouvám se za patos – špičkou na vaše srdce, nemůže z toho nic být. Do normalizace jsem vstoupil s velkou ranou, kterou byl osud mé nejhorší hry *Děvka z města Théby*. To byla čistě vyspekulovaná věc, za studena vy-

myšlená a za studena napsaná. Nelítostný kamarád Honza Zábrana mi řekl: „Tys po *Králi-Vávrovi* nenapsal druhou hru! A o tom, zda je člověk dramatik, rozhoduje druhá hra, ne ta první!“ Takže já se šíleně chtěl rehabilitovat – ale nevěděl jsem jak do toho. Zlom byl pro mě *Balada pro banditu*, balada o banditovi v nás a ve mně. Začal jsem si uvědomovat, že ten chlapák, hrdina a zabiják Nikola, který zdánlivě nikoho nepotřebuje, potřebuje alespoň svou ženu a dítě, a on je ztratil. Najednou se z Olbrachtova nesporného příběhu stal pro mě příběh sporný a já ho začal vidět z více stran. A tím se ze mě snad stal dramatik. Vidím, že spousta lidí má velký kus pravdy, žádný ji však nemá celou a všichni to myslí dobře. Řídím se heslem – jestli máte názor, nepochte ho do hry jako její vyznění! Divadlo není pole pro názory, ale pro lidi. Člověk je složitý – v tom ohledu mi dávala cenné lekce moje maminka. Například: už jako ministr kultury jsem jednal s jedním brněnským advokátem, a tak jsem se maminky ptal jako právníčky, co on je zač. A maminka odpověděla: „Polda, to je hrozně hodnej chlapec, ale pozor, je to lump!“ To je charakteristika postavy! A není to levný paradox, je to klíč.

Text: Jan Šotkovský,
foto: jeř Kratochvil

RODINNÉ STŘÍBRO

Robert JÍCHA

S Ivanou Odehnalovou v muzikálu DUCH,
režie: Stanislav Moša

Čtyřicátka na krku – k tomu tři děti a především spousta krásných rolí všech velikostí. Robert Jícha své zářijové životní jubileum ale jako zásadní životní zlom nevidí. S třetím potomkem, který se narodil vloni na jaře, totiž prý stejně už museli se ženou omládnout.

K tomu výčtu z úvodu ještě můžeme přičíst například pendlování mezi Brnem, Prahou a Ostravou, kde hostujete, a v Praze jste navíc v minulém školním roce učil na konzervatoři. To je zběsilé tempo.

Minulá sezóna byla celkově silná. Hrál jsem v podstatě bez alternace v muzikálech *Vrabčák a anděl* či *TITANIC*, a protože v obou případech jde o velmi úspěšné inscenace, hrály se hodně a ve velkých blocích, plus tedy učení, hostování a zvládnutí našich tří dětí... Takže možná se nějaké zklidnění dostaví, učít v Praze už například nebudu, ale jestli je to jen výsledek toho poměrně vyčerpávajícího období, nebo jestli to nějak souvisí s tou čtyřicítkou, to nedokážu říct.

Vnímáte ty čtyřicáté narozeniny jako nějaký mezník?

Určitě ne, i když třeba někteří kamarádi, které to postihlo vloni či předloni, to v mých očích pře-

kvapivě dost prožívali. Věk už nezačíná číslem tři, ale to je asi vše. Třetí dítě jsme s manželkou tak úplně neplánovali, a abychom znovu zvládli všechno krmení, vstávání, přebalování a začlenili to do už vyjetých kolejí, museli jsme energeticky omládnout. Nechceme a nemůžeme sdílet ty starší děti, které jsou školou povinné. Z toho jsme nechtěli polevit. Naštěstí od toho malého dostáváte s každým jeho úsměvem další příval energie... Takže své kamarády sice chápu, ale mě ta čtyřicátka vůbec nebere.

Proč jste se vlastně rozhodl stát hercem?

Jako dítě jsem celou základku chodil do folklorního souboru Javorníček, s pubertou jsem ale skončil, a protože škola mi docela šla, gymnázium byla jasná volba. Divadlem vlastně nepolí-

bený jsem jednou zašel do Městského divadla na *Sny svatojánských nocí* a úplně mě to dostalo. Měl jsem pocit, že jsem viděl něco, co nikdy předtím, a říkal jsem si, že by mě to strašně bavilo. Takže někdy od třetího na gymplu jsem o tom začal uvažovat a přihlásil se k talentovkám na JAMU. Uklíňoval jsem se tím, co mi vždycky říkala máma: „Bud' dostaneš do ní, nebo po ní.“ Ale přišel jsem, viděl jsem a udělal jsem.

Jak vzpomínáte na studia?

Škola mi dala základy. Rád vzpomínám na Karla Hegnera nebo Zdenku Herfortovou, takže když jsem s ní pak stál na jevišti, byl to obrovský zážitek. Ale celé vysokoškolské období se mi vybavuje spíš v takovém oparu. Ne kvůli večírkům a alkoholu, ale protože to bylo strašně náročné. Byli jsme ve škole od půl deváté do půl deváté. Ale kdyby nebylo školy, nevšiml by si mě zřejmě Stanislav Moša a nedostal bych příležitost, kterou jsem dostal. Příznávám však, že bych nechtěl, aby děti šly v mých šlépějích.

Proč?

Herectví je velmi náročný obor, musíte mít notnou dávku štěstí a ještě jste pořád na někom závislí. Jestli vás režisér obsadí, jestli se dozvíte, že je někde konkurz, jestli... Nejstarší dceri je je-

denáct, staršímu synovi devět, do divadla občas chodí, ale k aktivnímu divadlu je nevedeme. Čímž samozřejmě neříkám, že když s něčím takovým jednou přijdou, že bychom je nepodpořili.

Divadlo u nás v Brně se dělá skutečně nejlíp v republice.

Do MdB jste nastoupil ve třetím ročníku JAMU. Jste tu dodnes, ale mezitím byla nějaká „volná noha“. Horší, lepší?

Mojí absolventskou rolí byl Arktis v muzikálu *Babylon* a i dál jsem dostával samé krásné role. Jako Tony ve *West Side Story* jsem měl například premiéru v německém Hamburku. Jenže zhruba před osmi lety jsem udělal konkurz v Praze do muzikálu *Carmen*, což byla výzva. Měsíčně jsem měl mít kolem 17 představení, tak jsem se domluvil s panem ředitelem Mošou na „dočasném volnu“, abych nekomplikoval provoz divadla svojí absencí. Volnou nohou jsem to nenazýval. A on mi tu příležitost dal s tím, že budu mít vždycky dveře otevřené. Což bylo to nejlepší, co jsem mohl slyšet a za co si ho nepřestanu vážit. Do Prahy jsem šel za prací, ne za kariérou, ne za tím, abych byl na titulcích bulváru nebo abych se dostal dál po zádech Lucie Bílé, která hrála *Carmen*. Vrátil jsem se asi za dva roky s určitým nadhledem na spoustu věcí. Poznal jsem, jak to chodí v tom echt pražském showbiznyse... Tady v Brně mi mezitím utekla spousta muzikálů jako *Jekyll a Hyde*, *Mary Poppins* a další. Vždycky, když jsem přijel a sedl do hlediště, s prvními tóny jsem měl slzy v očích. Moje vazby k našemu divadlu zůstaly a jsou pořád silné, stále jsem ho bral jako domovskou scénu. Jsem přesvědčený, že se divadlo u nás v Brně dělá skutečně nejlíp v republice.

Mezi loňskými příležitostmi byly inscenace *Vrabčák a anděl*, *Ostrov pokladů*, *TITANIC*, *Evangelium o Marii*, nedlouho před prázdninami *Otec v Prodaném smíchu*. Co je vám nejbližší?

Každá příležitost, každá inscenace musí být pro interpreta nějak zajímavá a musíte si k ní udělat vztah. No a ty postavy v minulé sezóně byly velmi různorodé a byla to krásná práce. *Vrabčák*, i když by si někdo mohl myslet, že tam jen sloužíme hraním několika rolí či k přestavbám scény,

je mojí zamilovanou inscenací, s níž jsem se navíc po dlouhé době vrátil na Činoherní scénu. Bláznivý Starosta a Baron Trelawney z *Ostrova pokladů* je dvojrole, v níž se vyrádím a musím zvolit druh komiky, která se nesmí dostat přes

čáru. A *Otec v Prodaném smíchu* je hrozně citlivá pěkná role, u které mi vůbec nevádí, že jsem na scéně zpočátku jen pár minut a pak se tam vrátím až s písní ze záhrobí. Celou inscenaci posunul režisér Petr Gazdík do jiné roviny, aby byla přístupná našim divákům, a mám z toho moc dobrý pocit. Koneckonců taky se začínám přehrávat do rolí tatínků a toto je další z nich.

Co vás čeká v letošní sezóně?

Vůbec netuším. Obsazení dostáváme nějakých 14 dnů před zahajovací zkouškou.

Dramaturgický plán ale znáte. Tipujete někdy, že byste v nějakém z titulů mohl dostat tu nebo onu roli, že ta je právě pro vás?

Dělal jsem to, když jsem byl mladší. Měl jsem nějaké naděje a samozřejmě jsem netoužil zrovna

V muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

V muzikálu TITANIC s Honzou Mazákem, Sýrou Milfajtovou a Erikou Kubálkovou, režie: Stanislav Moša

po „Paninesuvámpsaní“. Na takzvaném křestním listu inscenace jsem se buď našel v jiné roli, nebo i vůbec, protože se mnou měli plány například pro jinou inscenaci. Byl jsem jen zbytečně zklamán. Navíc největší devízou našeho divadla je, že skutečně jeden den hrajete v company a dva dny na to máte hlavní roli. Takže teď už žádné sny a plány, rád se nechávám překvapit.

Závidíte někdy kolegům, že dostali nějakou roli?

Díky tomu, že mě, když jsem začínal, potkaly skutečně veliké role, tak ne. Kdyby to bylo jinak, možná bych si říkal: Proč ne tentokrát já? Velké role mám za sebou a doufám, že nějaké další i před sebou, ale role, které mám, hraju moc rád. Takže závidět nemám důvod.

Zkoušíte doma před zrcadlem?

Před zrcadlem určitě ne a ani doma ve složitém rodinném provozu ne. Neřídím, takže se hodně naučím při cestách autobusem nebo vlakem.

Díváte se po lidech okolo, abyste mohl něco poučit na divadle?

To je podle mě základ hereckého vnímání. Říkal jsem to i studentům. Někteří jsou totiž pořád nalepení na mobilu nebo na tabletu a spíš fungují jen tak, aby školu přežili bez nějaké přidané hodnoty. Pozorování světa, toho, jak se někdo chová na zastávce, protivná prodavačka, opilec, to je základ toho, co jednou můžete na jevišti nabídnout.

Co vám herectví dalo?

Nutíte mě bilancovat, jako by mi bylo osmdesát, a ne čtyřicet! (smích) Co mi dalo? Spoustu nádherných příležitostí, kdy jsem si mohl zkusit i protiúkony a typy chování, které nikdy snad nebudu muset předvádět ve skutečnosti, jako je třeba ne zrovna charakterově kladný Carl v *DUCHOVI*. Dalo mi spoustu úžasných lidí, které jsem potkal a potkávám, spoustu možností vycestovat, setkávat se s novými texty a skladbami... A vzalo? Někdy mi bere čas, protože jsme závislí na hracím programu, nemáme moc volných víkendů, hrajeme záhy po Štědrém dnu, o Silvestru... Nejsem pánem svého času a je velmi těžké najít například týden na hory s rodinou a dětmi.

Tři děti dnes nejsou úplně obvyklé, proč jste se tak rozhodli?

Radovali jsme se, že dvě starší děti už jezdí na kole, bruslí, jsou samostatné a fungují jako naši partáci. Ale podle hesla „Chceš-li rozesmát Boha, seznam ho se svými plány“ nám poslal dalšího potomka. Jsem moc rád, že jsme se se ženou shodli, že je to dar a že prostě zvládneme vychovat dalšího človíčka. Sice někdy padáme na ústa, ale děti se nám dnes a denně odměňují tak, že to pořád převyšuje všechny starosti a nemůžeme si vlastně vůbec na nic stěžovat.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil

LELKOVÁNÍ SE

Stanislavem MOŠOU

Spíš než běžný úvod by na tomto místě mělo být poděkování. Za to, že i navzdory značné pracovní vytíženosti, která si v jeho případě rozhodně divadelní prázdniny nevybírání, si Stanislav Moša našel čas, aby v následujícím rozhovoru přiblížil nejen novinky nadcházející sezóny.

Letos v únoru jste oslavil kalendářní šedesátiny, jaký je ale váš divadelní věk? Do kolikáté sezóny vstupujete?

Můj divadelní věk? Dospělý... Poprvé jsem měl s divadlem něco společného kolem deseti. První režii na profesionální scéně jsem realizoval v roce 1982, takže mě čeká 36. divadelní sezóna.

Víte, kolik máte na kontě režii?

Úplně přesně to nevím, ale asi tak 160–170. Třeba to někdy spočítám...

A je ještě něco, co vás dokáže v divadle překvapit, ať už při práci nebo třeba i jako divák?

Divadlo je jako život. Myslíte si, že už vás ne-

může nic překvapit a najednou... znáte to. Mými nejmilejšími překvapeními jsou divadelní zážitky. Když například vidím na jevišti představení, které si mě vezme celého. Nedávno se mi něco takového stalo v New Yorku. Kromě toho, že jsem byl zcela unešený, překvapilo mě, že inscenace byla zrežirována úžasně blízce tomu, jak bych ji dělal sám. Na Broadwayi nevidíte každý den inscenaci plnou jevištní poezie.

Už se stalo skoro pravidlem, že divadelní prázdniny využíváte spíš k práci, i když mimo Brno. Co na vás čekalo tentokrát?

Po velkém úspěchu představení *TITANIC* ve švýcarském Walenstadtu mě požádala stejná produkce o to, abych inscenaci zrežiroval ještě jednou, tentokrát v italštině u Luganského jezera. I když se stále jedná o Švýcarsko, Lugano leží v kantonu Ticino, kde se mluví převážně italsky. Aby si však na své přišli i diváci, kteří italsky

neumí, musel jsem na konkurzech najít zpěváky, herce a tanečníky, kteří to všechno zvládnou ještě i německy. Takže jsem zkoušel ve dvou jazycích. Docela neobvyklá situace. Dokončíte jednu scénu například v němčině a řeknete: „E ora in italiano, prego.“ A 26 lidí skočí do italštiny, jako by se nechumelilo. Jenom jsem musel mírnit gesta a intonace, když hráli v italštině. Oni si to sami uvědomovali, ale když prý hrají v italštině, tak to prý jinak než divoce, temperamentně nejde. Nakonec to ale šlo.

Na jaké tituly se brněnští diváci mohou v nastávající sezóně těšit?

Na všechny, které pro ně chystáme. Alespoň já to tak vnímám. Těším se na *Franka V.* v režii Hany Burešové. Když jsem nastoupil do divadla, všichni vzpomínali na tuto inscenaci v režii mého profesora Milana Páska jako na legendární. Pak to bude ona „koňská opera“ *Limonádový Joe...* jsem vážně hodně moc zvědavý! A *Zamilovaný Shakespeare!* Já byl zamilovaný hned do toho senzačního filmu a teď se stane zázrak – jsme prvním divadlem mimo Londýn, které může tuto hru uvést! A před Vánoce ještě komedie *Ryba potmě!* Obdobný případ. Uvedena poprvé na Broadwayi ještě před nedávnem a hned přeskočí až k nám do Brna! Ne pokaždé, když čtu komedii, se nahlas směju. Při seznamování se s ní se

mi to stalo mockrát. Moc se na naše představení těším! A tak bych mohl pokračovat až do konce sezóny – jsou tam nádherné „kousky“, ale nechme si něco i na příště.

Zamilovaný Shakespeare v režii Stanislava Slováka. Není vám někdy líto, že se vám podaří po náročném vyjednávání získat pro MdB obdobnou „pecku“ a musíte ji „přenechat“ jinému režisérovi?

Vůbec ne. Jak Stano Slovák, tak i Petr Gazdík, kterého jsem kdysi například rád požádal o to, aby zrežiroval *Mary Poppins*, jsou takzvaně stejné krve... lépe to říct neumím. A navíc, naše divadlo připravuje jenom „pecky“. To bych pak musel režirovat všechno (*smích*).

Jak daleko jste od bran Ráje?

Krásná otázka... složitá odpověď. Už léta jsem docela hluboce uvnitř. U mě vždy poměrně dlouho probíhá fáze, kdy se zbavuju zbytečných zátěží, a že jich při tomto tématu je! Někdy mám pocit, že už je mi všechno jasné, a pak se dostaví nový mocný impuls a je všechno zase jinak. Poslední měsíce se však už vše ustálilo. Tak za dva roky poskytnu klíče i jiným.

Nějakou dramtizaci, jako byl například *Skleněný pokoj*, neplánujete?

Jeden román bych uvedl na jeviště velmi rád. Jednám o právech. Uvidíme. Nerad bych byl

konkrétní, ještě by po „tom“ někdo mohl „skočit“...

Ozdobou minulých dvou sezón byly výkony Bolka Polívky ve vašich „shakespeareovských“ inscenacích. Plánujete nějakou další spolupráci?

Byl bych tomu, a nejsem v našem divadle sám, nesmírně rád. Už jsme si o tom s Bolkem i povídali a taky už to ledaskde prosáklo, takže zde konkrétní být můžu. Harpagon v Molièrově *Lakomci*... Kouzelně vzrušující představa, že?

Jak byste hodnotil postavení MdB mezi ostatními divadly v moravské metropoli?

Všem kolegům z jiných divadel držím palce. Ať už jsou v Brně, nebo v Mexiku. Nikdy jsem nevnímal žádně z lokálně blízkých divadel jako konkurenci. Podle mého názoru nebude nikdy tolik divadelních sedadel, kolik by jich lidstvo potřebovalo. Čas od času si někdo myslí, že fungovat v jedné profesi je soutěž a někteří kritici takovémuto „povědomí“ zle napomáhají. Dove-

divadla a myslím si, že jejich žánrově směřování je mezi ně výborně jak historicky, tak i aktuálně rozloženo.

V jednom z dřívějších rozhovorů jste si stěžoval, že vám vadí, když se hudební divadlo považuje u nás převážně za zábavu, jako by neumělo přenášet i závažná poselství. Změnilo se na tom něco? A máte pocit, že k tomu přispěly i některé tituly uváděné právě v MdB?

Zajisté. Vnímání hudebního divadla se už dnes nemění po generacích, ale v mnohem kratších cyklech. Tak, jak se vyvíjí hudba, vyvíjí se i divadlo, které ji používá jako jeden z nejvýznamnějších vyjadřovacích prostředků. Když přišel L. Bernstein se svými spolupracovníky na Broadway s *West Side Story*, vyhodili je s tím, že operetu, ve které se na konci vyskytuje tolik mrtvol, oni hrát nebudou. Psal se rok 1955... A pak vstoupil do divadla pan mikrofon, a to byl konec mnohému, včetně staletí rozvíjené pěvecké technice a zároveň začátek toho, že se mohla promě-

nete si představit něco podobného třeba v mediálním? A přitom jde u nás divadelníků o podobné cíle – pouze na jiné úrovni. Nakonec jde vždycky jenom o to, zda svou práci děláte dobře. V Brně jsou magistrátem zřizována čtyři profesionální

nit témata, o kterých se hrálo. Lidé na celém světě logicky očekávají, že se v současné inscenaci bude na jevišti vyprávět o tématech, která je iritují, provokují a že se zároveň bude zpívat způsobem, který je pro ně blízký. Dnes se na světě

píšíou stovky nových muzikálů, protože autoři – spisovatelé a skladatelé – cítí, že to je forma, která jim umělecky pro pojmenovávání jejich vnitřních témat nabízí nejvíce. Pokud to však nejsou hochštapleři, kterým jde o pouhý zisk a napíšíou muzikál „Červená Karkulka“ v hlavní roli s XY, jenom aby se hýbaly kšefty... (Ne, že by z Červené Karkulky nemohlo být hodnotné hudební umělecké dílo...) Když jsme například v našem divadle uváděli *Probuzení jara*, byl to pro mnoho diváků doslova šok.

O peníze jde vždy až v první řadě, dokonce i v kultuře. Změnilo se něco k lepšímu ve financování vašeho divadla a ve financování divadel obecně, protože jak říkáváte, národy neprodělávají na kultuře, ale na nekulturnosti?

To sice říkám, ale jenom opakuju slova, která vyslovil slovenský básník Miroslav Válek. A je to pravda pravdoucí... Naše město Brno se o kulturu stará zcela příkladně. A to nejen aktuálně. Jeho představitelé spolupracují i na conceptech, které by měly pomoci celé české kultuře. I když se jedná o peníze, velmi důležitý je systém, a u nás je kupodivu mnoho prostoru pro různé nahodilosti a pak nelze vyloučit ani prostou lidskou zvůli. Doufám, že ta zásadní rozhodnutí teprve přijdou.

„Mošaland“, to je poněkud pejorativní přezdívka MaB, na druhé straně jen potvrzuje, že jste této scéně vtiskl tvář právě vy. Jako režisér, šéf i autor. Když jste nastupoval jako šéf, tehdy ještě do Divadla bratří Mrštíků, napadlo vás, že na stejném místě budete víc než dvě desetiletí?

Vůbec ne. Já jsem si v roce 1990 myslel, že to bude tak na dva roky... Ale aby to nevypadalo tak, že svou práci dělám se sebezapřením. Vůbec ne. Ohromně mě to všechno baví.

A jaké byly tehdy vaše představy a jak se naplnily ve srovnání se současností?

Já jsem měl a mám stále jedinou představu – jediný cíl. Maximálně dosažitelná kvalita. Všeho, co dělám. A to není úkol na delší dobu, je to úkol pro každý den.

Někdy si říkám, že na to, abyste všechny aktivity vměstnal jen do 24 hodin, musíte být kouzelník. (Nemluvte o tom, že knihu pod 500 stran ani údajně nevezmete do ruky.) Kolik hodin denně spíte?

Opravdu čtu rád dlouhé romány a čtu hodně, ale stejně rád i spím, jedná se přece údajně o naši nejvýznamnější fyzickou slast. Abych mohl naplno existovat, měl bych spát alespoň těch pět hodin...

A jak dobijíte energii k další práci?

Využívám toho, že mi to funguje jako „perpetuum mobile“. Mě nabíjí práce – tedy dobrá práce. Výborně u mě funguje i sport.

České divadlo „Mošů“ dost evidentně nemá. Myslíte si, že někdy přijde okamžik, kdy budete mít divadlo dost vy?

Na to neumím odpovědět. Vlastně nevím, co by se muselo stát, abych měl divadla „dost“. To však neznamená, že tu chci být „navěky“.

Text: (jih),
foto: jeř Kratochvil

HRAJEME

Alan Ayckbourn:
MALÝ RODINNÝ PODNIK

Drama Alana Ayckbourna mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpłodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního rýdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctaná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá také fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zářející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdík, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

Friedrich Dürrenmatt:

FRANK V.

Tato „gangsterská opera o přátelství na život a na nic, a pro život, jaký je“, jak s lakonickým veselím charakterizoval své dílo autor, platí vedle *Návštěvy staré dámy* a *Fyziků* za vrcholné dílo moderního švýcarského dramatika, který zastával názor, že je-li úkolem umění vyslovovat se ke stavu světa, je pro současnost vhodná už jen forma komedie. S velkou ironií a nadsázkou v ní zobrazil praktiky a morálku jednoho soukromého peněžního ústavu. Banka Franka V. je svérázný podnik. Peníze, které sem zákazníci vložili, už nikdy v životě neuvídí. Realizuje se zde také zásada neuzavírat ani jeden poctivý obchod. Podvádí se tu, okrádá, ba i vraždí jako na běžícím pásu; ale také se tu hodně zpívá – třeba o důbrě, o slušnosti, o snech a budoucím štěstí. Tato „lod“ plná „pirátů“ se však pomalu potápí a zachránit ji může jen lodivod s modernějšími a účinnějšími metodami. Jenomže...

Slovy autora: „Frank V. pojednává o slabošské vládě jednoho ředitele nad soukromou bankou, o jeho smrti a o převzetí obchodu synem. Je to příběh kolektivu. Metodou této soukromé banky je gangsterství. Metoda, která pochází ještě ze starých dobrých časů, je jaksi nuceně zděděna a špatné dědictví se protlouká dál: gaunerství otců si vynucují gaunerství synů.“

Občas se najde hlas, který tvrdí, že lidé, jaké Dürrenmatt ukazuje ve *Frankovi V.*, prostě neexistují. Sám autor jako pozorovatel lidí i sebe samého si tím nebyl tak jist. Přiznal sice: „Jistěže, moje soukromá banka je fikce.“ Zároveň však dodal: „My všichni chceme, stejně jako Frankovi zaměstnanci, dobro, šťastné děti, rodinný domek, chceme být slušní. Dejme si pozor, abychom o dobrou pouze nezpívali jako oni.“

Režie: Hana Burešová

Hrají: Alena Antalová, Jan Mazák, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Igor Ondříček, Ladislav Kolář, Michal Isteník, Zdeněk Junák, Lucie Zedníčková, Viktor Skála a další.

William Shakespeare:

KRÁL LEAR

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltickou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s Hamletem pokládána za vrchol Shakespearova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dramatu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnaný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebestřednosti k soucítu a odpuštění, od královské koruny ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šílenství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech.

Připomeňme si 400. výročí smrti sloutného dramatika jednou z jeho velkých tragédií! V titulní roli se představí Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková, Ivana Odehnalová nebo Markéta Pešková, Petr Štěpán, Viktor Skála, Michal Isteník, Zdeněk Junák a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

Činoherní scéna

Hudební scéna

9.9. pá 14.00	Frank V.	
9.9. pá 19.00	Frank V.	C5
10.9. so 19.00	Frank V.	P
11.9. ne 19.00	Frank V.	
12.9. po 19.00	Frank V.	A1
13.9. út 19.00	Frank V.	C2
14.9. st 19.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
15.9. čt 18.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
16.9. pá 19.00	Sugar! (někdo to rád horké)	
17.9. so 19.00	Frank V.	A6
18.9. ne 19.00	Frank V.	D
19.9. po 18.00	Jméno	PPP
20.9. út 18.00	Brouk v hlavě	
21.9. st 19.00	Malý rodinný podnik	
		
22.9. čt 19.00	Malý rodinný podnik	
23.9. pá 19.00	Dvojitá rezervace	
24.9. so 19.00	Dvojitá rezervace	
25.9. ne 19.00	Frank V.	E7
26.9. po 18.00	Frank V.	SP
27.9. út 19.00	Vrabčák a anděl	
28.9. st 19.00	Vrabčák a anděl	
29.9. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
30.9. pá 19.00	Vrabčák a anděl	

11.9. ne 19.00	DUCH	
12.9. po 19.00	DUCH	T2016/Z2016
13.9. út 19.00	DUCH	A2016/M2016
14.9. st 19.00	DUCH	R2016/X2016
15.9. čt 18.00	DUCH	
16.9. pá 19.00	DUCH	
19.9. po 19.00	Flashdance	
		
20.9. út 18.00	Flashdance	
21.9. st 19.00	Flashdance	
23.9. pá 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
		
24.9. so 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
24.9. so 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
25.9. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
27.9. út 19.00	Král Lear	
28.9. st 19.00	Král Lear	
29.9. čt 19.00	Král Lear	
30.9. pá 19.00	Král Lear	

1.10. so 19.00	Vrabčák a anděl	
3.10. po 19.00	Jožka Černý	
4.10. út 18.00	Jméno	P18
5.10. st 18.00	Jméno	PP1
6.10. čt 19.00	Jméno	
7.10. pá 19.00	Frank V.	E5
8.10. so 19.00	Frank V.	AB6
9.10. ne 18.00	Dokonalá svatba	100. repríza
10.10. po 19.00	Dokonalá svatba	
11.10. út 19.00	Frank V.	A2
12.10. st 19.00	Malý rodinný podnik	
13.10. čt 18.00	Malý rodinný podnik	
14.10. pá 19.00	Dvojitá rezervace	
15.10. so 18.00	Dvojitá rezervace	
16.10. ne 19.00	Ohlomov	
17.10. po 19.00	Frank V.	AB1
18.10. út 19.00	Frank V.	AB2
19.10. st 19.00	Brouk v hlavě	
20.10. čt 19.00	Frank V.	C4
21.10. pá 18.00	Brouk v hlavě	
23.10. ne 19.00	Splašené nůžky	
24.10. po 19.00	Splašené nůžky	
25.10. út 18.00	Splašené nůžky	
26.10. st 19.00	Splašené nůžky	
27.10. čt 19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
28.10. pá 19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
29.10. so 19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
30.10. ne 19.00	Charleyova teta	
31.10. po 19.00	Charleyova teta	

2.10. ne 19.00	Williamovy Sonety	
4.10. út 19.00	Benátský kupec	
5.10. st 19.00	Benátský kupec	
7.10. pá 19.00	TITANIC	
		
8.10. so 19.00	TITANIC	
9.10. ne 18.00	TITANIC	
21.10. pá 14.00	Limonádový Joe	
21.10. pá 19.00	Limonádový Joe	zadáno
22.10. so 19.00	Limonádový Joe	P
23.10. ne 19.00	Limonádový Joe	D/E7
24.10. po 18.00	Limonádový Joe	SP
25.10. út 19.00	Limonádový Joe	E2/C2
26.10. st 19.00	Limonádový Joe	A3/AB3
27.10. čt 19.00	Limonádový Joe	A4/AB4
28.10. pá 19.00	Limonádový Joe	A5/AB5
29.10. so 14.00	Limonádový Joe	
29.10. so 19.00	Limonádový Joe	A6/AB6
30.10. ne 14.00	Limonádový Joe	
30.10. ne 18.00	Limonádový Joe	
31.10. po 19.00	Limonádový Joe	A1/AB1

William Shakespeare:
BENÁTSKÝ KUPEC

Známa hra velkého alžbětince ze sklonku 16. století bývá označována za romantickou komedii. Tomu však odpovídá jen jedna dějová linie – téměř pohádkový příběh Bassaniových námluv a sňatku s belmontskou dědičkou Porcií. Druhou základní zápletkou je příběh lakotného židovského lichváře Šajloka – ten v sobě nese zárodek tragédie msty. Nenáviděný a nenávidějící Šajlok se mstí za to, čeho se mu vrchovatě dostává od křesťanských bližních – za jejich každodenní nenávisť, opovržení a vysmívání. Mezi tyto křesťany patří i benátský kupec Antonio; půjčí si od Šajloka peníze. Půjčku však Šajlok nezatíží lichvářským úrokem, nýbrž smluvně stvrzenou podmínkou: nevrátí-li Antonio peníze v termínu, má Žid právo požadovat libru masa vyříznutou z libovolné části Antoniova těla. Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná zvláštních paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku. Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisť, oběť, která jen oplácí stejnou mincí a strhává masku všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skřítkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajlokovu dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednávačkou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachut? Shakespeareova hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorektní“ - ale vůči komu vlastně?
Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Svetlana Janotová, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Aleš Slanina, Andrea Zelová, Eliška Skálová, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach a další.

Ivan Alexandrovič Gončarov:
OBLOMOV

„Dobře – tak neležíte, a místo toho ustavičně poletujete sem a tam jako mouchy, jenže jaký to má smysl?“ Citlivý a až dětsky upřímný Oblomov odmítá přijmout pravidla uspěchaného světa, založeného na sobectví a přetvářce, a nechce s ním ani zápasit. Svou vědomou nečinností klade horečné lidské aktivně znepokojivé otázky po jejím smyslu.

Titulní postava Gončarovova románu dala jméno vlastnosti nebo stavu člověka neschopného činu, utíkajícího se do snu. Pojem „oblomovština“ je dnes známý na celém světě a Oblomov se stal hrdinou z galerie nejslavnějších literárních postav, jakými jsou Hamlet, Don Quijote, Don Juan či Švejk.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Tomáš Turek, Jan Meduna, Jan Vondráček, Veronika Lazorčáková a Eva Hacuřová.

Peter Stone, Maury Yeston:
TITANIC

V roce 1997 měl na Broadwayi premiéru muzikál inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul *Titanic* vyhrál pět Cen Tony, včetně té za nejlepší muzikál! Jeho první uvedení zaznamenalo přes osm set repríz a zatím byl přeložen do šesti jazyků. Autoři vypovídají o tom, co dvacáté století lidstvu přineslo v oblasti technického pokroku, který je zde konfrontován s velkými třídními rozdíly společnosti i se soukromými životy každého konkrétního jednotlivce. Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštiťujícího tématu údajně nepotopitelné loď osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetánku, a konečně i oni střední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Zdena Herfortová nebo Erika Kubálková, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

TELEGRAFICKY

Petr GAZDÍK

**CHICAGO VYPRODALO
FESTIVALOVOU ARÉNU
V LUCEMBURSKÉM WILTZU**

Vystupování na festivalu v lucemburském městě Wiltz považuje každý soubor za prestižní záležitost. Městské divadlo Brno je na tuto přehlídku, která se letos konala už po 64., zváno opakovaně již řadu let. A už také něko-

lik let po sobě má tu výsadu, že přehlídku zakončuje představeními dávanými i několik dní po sobě. Pořadatelé, kterým jde jako všude především o úspěch kasovní, si jsou zřejmě jisti, že „Brno“ dokáže vyprodat. A spleť se ani tentokrát. I když pro dvě z hlavních rolí známého muzikálu *Chicago* si tentokrát tvůrci z města pod Špilberkem dojeli až do Londýna.

S Věrou Kadlecovou a choreografkou Anetou Majerovou při přípravě muzikálu *Chicago* v lucemburském Wiltzu

„Na zdejší festival jsme zváni už poměrně dlouho, myslím 15 let. Velmi si toho vážíme, stejně jako toho, že se stalo už před léty, že festival zakončujeme. Tentokrát jsme byli osloveni pro nastudování a předvedení dvou představení známého muzikálu *Chicago*. Ovšem s představeními, která se reprízovala na festivalu vícekrát, jsme zde již také vystupovali,“ vysvětlil režisér lucemburského *Chicaga* Petr Gazdík. (Původně pro scénu Městského divadla Brno muzikál režíroval Stanislav Moša). Jak Gazdík vysvětlil, pořadatel si vždy určí sám, co chce, aby Brno ve Wiltzu předvedlo. „Znají náš repertoár, většinu představení zde dáváme v angličtině, některá jsme však nazkoušeli i v němčině, například *Jesus Christ Superstar*. Toho jsme zde uváděli dokonce na dvou festivalech,“ říká Gazdík, který má s publikem v bohatém knížectví zkušenosti i jako herec. Stále například rád vzpomíná na svou roli Jeana Valjeana v legendárních *Bídnicích*. „To se mně dostalo té cti, že když zde po představení před dvěma roky skončily ovace a diváci si přišli pro autogramy, byla mezi nimi i zdejší princezna, manželka současného knížete. Dověděl jsem se to vlastně jen čírou náhodou, díky tomu, že jsem se s ní dal do řeči, když jsem

se ptal na jméno, které mám do věnování do programu vepsat. No řekněte sami, kolikrát v životě se herci poštěstí, aby mohl dát autogram princezně?“ dodává se smíchem.

Proč se objevují ve dvou hlavních rolích hostující herci ze zahraničí?

„No vlastně to byl můj nápad, pokusím se vysvětlit, jak jsem k němu došel. Když hrajeme *Bídnyky* nebo jiné představení, které je celé zpívané jako opera, je naše angličtina – alespoň z mého hlediska – dostatečně dobrá na to, abychom se v ní mohli prezentovat. Avšak v tomto případě je role Billyho Flynnna postava, o které se říká, že je to zlatoušlý advokát, který hovoří perfektní angličtinou, přesněji angličtinou s chicagským přízvukem. Shodli jsme se i s kolegou Dušanem Vitázkem, který tuto roli se mnou alternoval v Brně, že penzum toho textu je tak obrovské, že by pro nastudování na tato dvě představení v Lucembursku bylo dost obtížně předvést v této roli perfektní angličtinu tak, jak to postava vyžaduje. A když už jsme se rozhodli pro anglicky mluvícího herce pro Billyho, dali jsme se i do hledání anglické představitelky Roxie, která má v muzikálu rovněž významný monolog. Obě role jsme obsadili po konkurzu,

který jsme se spolupracovníky v Londýně udělali,“ popsal Petr Gazdík. Z asi 25 mužů nakonec vybrali Chrise Warnera Drakea jako Billyho a Francescu Hoffman, která přesvědčila z asi 30 adeptek nejvíce. Zkoušky začínaly za zavřenými dveřmi divadla – jak to majitel licence vyžaduje – v Brně.

Jak dlouho trvalo nastudování a jak to vlastně se zcela cizími kolegy v takovém případě vypadá?

„Nejprve jsem jim v Brně řekl, co mají dělat, individuálně jsem je naučil každou situaci, stejně tak choreografka Aneta Majerová s nimi udělala nějaké věci, které se týkají pohybu, pak měli korepetice, poté i choreografické zkoušky se všemi dalšími herci a nakonec jsme měli pětidenní cyklus zkoušek. A na generálku ve Wiltzu pak zbyl jen jeden den,“ popsal průběh zkoušení Petr.

Bouřlivý aplaus vyprodaného hlediště svědčil o tom, že se představení s výraznou choreografií Anety Majerové a hudebním nastudováním Emy Mikeškové Brňanům povedlo. Při pohledu na skvělé výkony herců a tanečniců s nápady, které přineslo právě brněnské provedení, se nabízí otázka, proč se vlastně tak úspěšný muzikál neobjeví na domovské scéně?

„Získat licenci je hodně složité. Agenturám, které

ji vlastní, musí divadlo, jež o zaplňování licence stojí, přislíbit nějaké penzum představení. U velmi známých kusů to bývá pro první sérii pronajaté licence i šedesát repríz a to dodržet ve městě velkém, jako je Brno, je hodně složité. Vracet se po čase k českému nastudování *Chicaga*, které jsme nyní pro produkci ve Wiltzu nazkoušeli v angličtině, by navíc nebylo tak úplně jednoduché. V našem divadle však máme i v současnosti jiná licenční představení, například *TITANIC*, *Pískání po větru*, *Ježíše*, vracet budeme i *Mary Poppins*. Jsme moc rádi, že k nám lidi chodí, že nemáme problém s naplněním divadla, a i když vybrat divácky dobrý kus je vždycky riziko, snažíme se, aby to riziko bylo pokud možno co nejmenší.“

Co pro soubor znamená takové hostování v cizím prostředí – a dodejme, že v prostředí, které je divácky hodně náročné?

„Je to vždycky fajn. Protože když je člověk zakután jen na jednom místě, často přestane vidět a vnímat, co je a co se děje okolo. Tohle je velký festival. Samotný pobyt je docela příjemný, byť tento je docela rychlý. Ale když jsme zde byli s *Bídnyky*, bylo to celkem asi pět dnů, takže je to takové příjemné prázdninové setkání. Navíc my muzikáloví herci zpíváme moc rádi v angličtině,

Se Svetlanou Janotovou a Emou Mikeškovou při generálce muzikálu *Chicago*

S Ivanou Odebralovou, líčení Winnifred do muzikálu *Limonádový Joe*

i když je to hodně náročné naučit se to jen pár představení. Většina muzikálů je napsána v angličtině, v tomto jazyce se nám i líp zpívá, takže z toho máme pak radost i my. Všechny tyto komponenty se jaksi spojí a do nás všech, lidí z malého Česka, se vlévá jakási světovost. V neposlední řadě je to pro nás i dobrá reklama, vždyť naše divadlo hraje po celé Evropě, a to je moc fajn.“

A na co se tedy můžeme těšit v nové sezóně?

to výhodnější z hlediska všech technologií, příprav a podobně. Prostě se chceme pokusit hrát po premiéře alespoň třicet, třicet pět představení v kuse, a pokud bude výjimečně úspěšné, tak bychom se k němu vrátili. Pokud se nám bude zdát úspěšné měně, bude se hrát jen v tom jednom zmíněném bloku. Chystáme rovněž návrat *Mary Poppins*, která by se měla vrátit na žádost diváků pro třicet repríz,“ uzavírá Gazdík.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil

V ateliéru při focení plakátu *Limonádový Joe*

Winnifred, Petr Gazdík, Lucie Holánková, Joe, Tornádo Lou, Petr Hloušek, Eliška Ondráčková, Tullamore Dew

„Vnitřně se připravuji na premiéru *Limonádového Joea*, kterého budu režírovat. Premiéra by měla být 22. října. Přiznám se, že jsem na to ještě neměl moc času. Zároveň jsme se rozhodli, že se opět chceme vrátit či přiblížit k metodice, jak by se muzikály měly hrát. Kdysi jsme to dělali s *Vlasy*, ovšem potom jsme se zase vrátili k tomu repertoárovějšímu rámci. V praxi to bude znamenat, že budeme hrát v delších, uzavřenějších blocích, protože je

Foto: Tino Kratochvil

Foto: Atila Racek

Foto: Marie Schmerková

Foto: Tino Kratochvil

Foto: Igor Zehl

Foto: jeř Kratochvil

Foto: Miroslav Homola

Slavnostní otevření montážní haly a skladu kostýmů za účasti primátora města Brna Petra Vokřála pohledem brněnských novinářů.

RADÚZ A MAHULENA – ROMANTICKÁ POHÁDKA OŽIVÁ POD VĚŽEMI PETROVA

Romantický pohádkový příběh o zakázané lásce dvou zneprátených rodů z pera Julia Zeyera patří dodnes mezi populární divadelní díla, která se často uvádějí na tuzemských divadelních prknech. Nejinak tomu bylo i na scéně Městského divadla Brno, které zasadilo příběh velké lásky na poli znesvářených rodů pod hvězdné nebe do romantického prostředí Biskupského dvora, kde brněnský soubor již posedmé prezentuje svá představení na mini open air festivalu přímo pod věžemi svatopetrské katedrály. (...) Scénograf Jaroslav Milfajta zvolil poměrně jednoduchou scénu, kterou tvoří pomyslná členitá skála potažená pomačkaným modrým plátnem. (...) Výborně na jevišti slouží větve stromů, se kterými herci po celou dobu trvání inscenace pracují a které díky svojí „multifunkčnosti“ dokáží vytvořit les, slunce nebo třeba i každodenní ná-

řadí prostého lidu. Pochvalu si určitě vyslouží Michal Matěj za vydařenou a nápaditou choreografii. (...) Přirozeně působí práce s pruhy látky, ve kterých je zachycená zakletá Mahulena v podobě stromu. (...) Na kostýmy byly použity přírodní materiály i zemité tlumené barvy a šaty volného střihu, takže se divák lehce přenesl do období starých Slovanů, ať už v čase, tak i stylu oblékání. (...) Hudba Petra Ulrycha založená na převaze cimbálu a tradičních lidových nástrojů přináší příjemnou folkově-folklórní rytmiku. Nástroje v kombinaci se sborovými zpěvy dovedou navodit náladu starých časů a pohanských rituálů. Ulrychova hudba, která celému představení vévodí a celé její přirozeně provází, staví na silných melodiích s lidovými motivy, které mají i pěkně poetické texty. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 23. 6. 2016

DIVADELNÍ ČTYŘLÍSTEK POD PETROVEM

(...) Nynějším premiérovým titulem se stala muzikálová balada *Radúz a Mahulena*, kterou na motivy stejnojmenné pohádkové hry (1898) Julia Zeyera napsala často spolupracující dvojice (Koločava, Máj, Markéta Lazarová) skladatele Petra Ulrycha a libretisty i režiséra Stanislava Moší. V zásadě šlo o tvůrčí návrat, neboť nesmrtelný příběh o prokleté lásce dvojice ze znesvářených královských rodů se v Městském divadle Brno objevil již před devatenácti roky. Pro slovanským folklorem inspirovanou Ulrychovu partituru Mošův scénář původní předlohu textově zhušťuje a vzdaluje secesní ornamentálnosti, aniž by ji zbavil jazykové výraznosti. Při využití někdejší nahrávky k živému zpěvu o generaci mladších, tentokrát nealternovaných interpretů se nově uplatnily kostýmní složka Andrey a Adély Kučerových i tmavomodrá, strmost tatranských hor navozující členitá scéna Jaroslava Milfajta. Múzicky náročně nastudování s řadou „hitych“ písní plynule střídá momenty dramatické, patetické a lyrické, když vedle sehraného ústředního páru (Aleš Slanina, Andrea Zelová) dává vyniknout závistí šířané Runě (Lucie Bergerová) a alegorické figuře Matky Země (Viktória Matušovová). Mladý choreograf Michal Matěj si dal záležet na erotikou pulzujících chórických

výstupech. Režijní inovace pak povýšila na klíčovější pozici moudrého dřevorubce Vratka (Stanislav Slovák) a zdůraznila (pod hvězdným nebem působivou) přirozenou propojenost všech živých bytostí v odvěkém přírodním koloběhu.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 1. 8. 2016

RADÚZ A MAHULENA ZPĚT V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) V titulních rolích se představili Aleš Slanina a Andrea Zelová. (...) Jde o tak výborně sehraný pár, který je radost sledovat, až může být divákovi líto, že společně nemají víc prostoru. Mahulena je v příběhu tím jediným absolutně čistým dobrem. Až andělská postava, hodná, laskavá,

v druhé polovině v těle stromu vytrvale se šťastně usmívající. Z pohledu herce to musí být nesmírně náročné, Andrea Zelová se s tím vypořádala skvěle, z Mahuleny čiší po celou dobu nezlovně pozitivní energie, lidskost a добрota. Postava Radúze proti tomu nabízí přeci jen větší herecký prostor, nespokojuje se s tím, že jde o pozitivní postavu. Radúz tápe a trpí, Radúz miluje, nenávidí, ztrácí se v zapomnění. Aleš Slanina nabízených možností plně využívá. Jeho herecký výkon je komplexní po všech stránkách, stejně jako pěvecký, tam má ostatně příležitosti o něco víc než Mahulena. Po titulních postavách

na straně dobře, se teď obraťme k té hlavní zlé. V roli Mahuleny matky představující největší zlo v příběhu, zazářila Lucie Bergerová. Ta se v negativní roli v Městském divadle v Brně představila již ve v květnu premiérováném *Prodaném smíchu* a nezbývá než uznat, že je v této poloze stejně dobrá jako v polohách romantických hrdinek. Živelné, esenciální zlo, jakým je právě postava Runy, se jí daří zahrát skutečně skvěle a výborná je rovněž i pěvecká stránka jejího projevu. Scéna, v níž „odsuzuje“ Radúze a slibuje mu trest a pomstu provázená postavami Stínů a Noci patřila jak díky ní, tak díky jejich skvělé choreografii, k těm nejpůsobivějším. Další dvě „zlé“ postavy jsou v příběhu Mahuleny sestry, kterým je ona sama, stejně jako své matce tak ab-

solutně nepodobná. Prija a Živa jsou zobrazeny v podstatě jako divoženky, živelné, živočišné a přitom nemilosrdné, kruté a zlé. Rolí se s chutí chopily Hana Kovářiková a Katarína Mikulová, výborně po herecké, taneční i pěvecké stránce, s naprostou strhující energií. Nejvýraznější pěveckou rolí je v *Radúzovi a Mahuleně* postava Matky Země. (...) V nové inscenaci hraje tuto tauplnou mytickou postavu Viktória Matušovová, která tak má znovu možnost předvést svůj skvělý hlas a naplno této možnosti využívá. (...)

Iva Bryndová, www.musical.cz, 3. 7. 2016
pokračování na str. 30

foto: Jef Kratochvíl

22. – 23. ČERVENCE 2016

CHICAGO V LUCEBURSKÉM WILTZU V REŽII PETRA GAZDÍKA

MUZIKÁLOVÁ BALADA OPĚT V BRNĚ

(...) Radúze hrál Aleš Slanina, kumštýř mnoha tváří. (...) Jeho Radúz je opravdový romantický hrdina, plný vášně a skoro radostného bolestinství. Typická Zeyerovská figura. Jeho partnerkou Mahulenu je křehká, čistá a trpící Andrea Zelová. Docela jiná než v jiném romantickém díle, jako hlavní představitelka *Divé Bány*. (...) Herečka s bohatým rejstříkem, která rozehrála svou Mahulenu opravdu dojemně. Matku Zemi zpívala Viktória Matušová, slovenská zpěvačka, nositelka několika zpěváckých cen. (...) A její

sólo Matky Země dalo znát, jak své řemeslo ovládá. Radovida, rádce královny Radúze, hrál dnes už mediálně známý Jakub Zedníček, jenž citlivě sehrál roli starostlivého přítele. Další mladé posily souboru, Runa Lucie Bergerové, Prija Hany Kovářkové, Živa Kataríny Mikulové, předvedly zcela profesionální herectví i zpěv. Opět se ukázala vynikající pracovní atmosféra divadla, kde jsou všichni zvyklí na vysoké nasazení. (...)

Peter Stoličný,
www.musical-opereta.cz, 22. 6. 2016

**JESUS CHRIST SUPERSTAR
VYPRODAL LETNÍ KINO V KYJOVĚ**

Dne 1. července 2016 ve večerních hodinách bylo odehráno v letním kině v Kyjově dlouho očekávané představení anglické koncertní verze nejslavnější rockové opery všech dob *Jesus Christ Superstar* Tima Rice a Andrewa Lloyda Webbera ve velkém orchestrálním aranžmá. Koncert, který zněl před zaplněným hledištěm, odehráli umělci Městského divadla Brno, souboru, jehož muzikálové umění je ceněno na evropské úrovni. Kdo nezaváhal a nechal se zlákat v první prázdninový večer k této hudební lahůdce, neudělal chybu. Na diváky zapůsobilo moderní a neotřelé pojetí, které umocňovalo mohutné orchestrální těleso. (...)

Zdeněk Kunz, *Hodonínský deník*, 13. 7. 2016

**ROCKOVÉHO JEŽÍŠE
SKRÁPĚL NA KONOPÍŠTI DĚŠŤ**

Amfiteátr zažil v neděli večer svou premiéru rockové opery Andrewa Lloyda Webbera a Tima Rice *Jesus Christ Superstar*. Pětačtyřicet let po světové premiéře. Koncertní verzi zpěvohry v angličtině nastudovalo Městské divadlo Brno. Teplo z úvodu představení vystřídal hustý déšť. (...) Rocková opera ale nakonec zvítězila nad počasím a diváci ocenili skvělé výkony velkého orchestru a zpěváků v čele s Ježíšem v podání Dušana Vitázka a Ivany Vaňkové v roli Máří Magdalény.

Zdeněk Kellner, *Benešovský deník*, 19. 7. 2016

**MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO UVEDLO
CHICAGO V LUCEMBURSKÉM WILTZU**

(...) Díky svým muzikálovým produkcím se významnou součástí festivalu stalo už tradičně také Městské divadlo Brno, které zde letos představilo svoji práci již po jedenácté. (...) Program vyvrcholil 22. a 23. 7. dvěma reprízami slavného jazzového muzikálu *Chicago*, které pro tento účel nazkoušelo Městské divadlo Brno v původním anglickém znění. Muzikál *Chicago* nabízí velmi zábavnou podívanou. Koho by nezajímala korupce, bulvární boj, sexy vražednice, násilí i notná dávka černého humoru, vše okořeněné populárními hity a strhujícími tanečními čísly. (...) Anglickou verzi nazkoušelo z větší části pů-

vodní obsazení, které znají diváci z brněnských repríz – Svetlana Janotová se představila jako Velma Kellyová, Vojtěch Blahuta jako Konferenciér, Milan Němec jako Amos Hart, Hana Kovářková, Lenka Janíková či Andrea Zelová v rolích sexy vražedkyně. V souvislosti s velkým penzem textu i provozními okolnostmi přikročil Petr Gazdík, který se ujal režijního vedení anglické verze *Chicago*, k přeobsazení postav vražedkyně Roxie Hartové a výmluvného advokáta Billyho Flynna, pro něž si našel na londýnském konkurzu herce Francescu Hoffman a Chrise Warner Drakea. Publikum ve Wiltzu bylo „brněnským“ *Chicagem* nadšeno a účinkující i inscenátoři sklidili dlouhotrvající aplaus.

Vítězslav Sladký,
www.musical-opereta.cz, 28. 7. 2016

**PŘEDALI JSME HISTORICKY PRVNÍ
CENY MAGAZÍNU MUSICAL-OPERETA!**

Muzikálová herečka Hana Holišová nebo zpěvák a legendární Dracula Daniel Hůlka jsou čerstvými držiteli Cen magazínu musical-opereta, které byly historicky poprvé uděleny 28. května

na Hudební scéně Městského divadla v Brně v rámci mezinárodního festivalu Divadelní svět. (...) Slavnostní předávání Cen společně s šéfredaktorem Vítězslavem Sladkým moderovala populární herečka a zpěvačka Jana Musilová. Samotné Ceny pak předávali zástupce vydavatele a webmaster magazínu Tomáš Čedík a předseda redakční rady Peter Stoličný. Diváci aplaudovali nejen „domácím“ umělcům, kteří dosáhli na nejvyšší příčky. Tedy Haně Holišové, hvězdě MdB, pražských scén i televizní obrazovky, a Petru Gazdíkovi, který přebíral Cenu jako režisér muzikálu *Pískání po větru*. (...) V divácké anketě redakce obdržela celkem 4.491 hlas. (...) Nejlepší inscenace z pohledu kritiků pak vybírala desítky divadelních publicistů. (...)

Josef Hrubý,
www.musical-opereta.cz, 29. 5. 2016

**„HRADECKÝ FESTIVAL JE PŘÍJEMNÝM
DIVADELNÍM KOLBIŠTĚM“,
PROHLÁŠIL HEREC BOLESLAV POLÍVKA**

Valašský král Boleslav Polívka zavítal ve čtvrtek večer do Klicperova divadla. V hostujícím představení Městského divadla Brno *Král Lear* ztvárnil titulní roli. (...)

Jaké dojmy máte z čtvrtčního představení v Klicperově divadle na festivalu Divadlo evropských regionů?

Přiznám se, že jsem z něj měl trochu hrůzu, protože jsem věděl, že budeme hrát v úplně jiném, menším prostoru. Navíc v Brně využíváme dekoraci, která je pro toto představení důležitá a dotváří ho. V Hradci byla scéna jen náznaková. Ale vrhli jsme se do toho a jsem rád, že to nakonec všechno dobře dopadlo.

Jak jste se připravoval na tak náročné, více než tříhodinové představení?

Dlouho jsme ho nehráli, ale měli jsme dvě zkoušky. Také v Hradci jsme si scénu museli „ochodit“. Ale stejně, když se člověk ocitne v jiném prostředí, v němž jsou vzdálenosti menší a kroky kratší, tak se najednou změní celé psychofyzické jednání. Herec je například zvyklý, že jeho kolega na jevišti přichází v určitou dobu na konkrétní místo a najednou je všechno jinak. Přitom právě podle reakcí kolegů mu často naskakují velké věci. V tomto případě byly signály jiné. Ale zvládli jsme to! Zaplaťpánbůh!

V inscenaci se musíte vypořádat s obrovským množstvím textu. Jakým způsobem si udržujete paměť?

V poslední době hraji už svou třetí shakespearovskou roli. Vždycky si plánuji, že až budu mít volnou chvíli, začnu si pročitat text. Třeba půl roku dopředu, abych si ho oživil. Ale zatím jsem to ještě nikdy neudělal (*smích*). Začínám obvykle až tři dny před představením. To se ze mě stává zahradní herec, protože zahrada je jediné místo, kde mi to jde.

Máte tam nějaké publikum?

Možná, že poslouchá za plotem soused. Většinou se však můj zahradní projev skládá z mumlání a vzdechů, takže není moc co poslouchat. Jen někdy se rozbouří do monologu. Na zahradě mi to však jde. Když se pak vrátím do divadla a začne se hrát opravdu, tak to občas trochu kodrcá, až se to rozkodrcá do takové valivé podoby. Jakmile je člověk na jevišti s úžasnými brněnskými kolegy a nádhernými kolegyněmi, najednou se začne text v hlavě zjevovat sám. A to tak, že ho pomalu ani nestačíte chytat (*smích*).

V čem je podle vás největší síla této hry? Jaké poselství dává dnešním divákovi?

Dává poselství dnešku, ale i včerejšku a předvčerejšku (*smích*). Je to hlavně o zklamání z chování vlastních dětí. V textu je jedna důležitá věta, která říká, že zmije tě neuštkne bolestněji než nevděk dítěte. Nevděk dítěte je pro rodiče horší než pro muže nevděk ženy. Na ten jsme zvyklí (*smích*).

V čem vás Shakespeare baví a láká, že v něm tak často vystupujete?

Shakespeare je pro mě jako vážná hudba, klasika, kterou mám rád. Pořád to ve vás něco provokuje a rozeznívá, ani nevíte dost dobře proč. A stále je to svým způsobem přítomné. Vždyť v jeho textech jsou třeba i citáty z Bible. Shakespeare dokázal naslouchat, přebíral některé pasáže od jiných, když viděl, že fungují. V jeho hrách se odráží dar génia, který se umí dotknout lidské prapodstaty, našich smutků, veselostí i trapnosti a bláznovství. Vše je v Shakespeareových příbězích stále platné, když se to dobře zahrraje. Proto se na ně lidé rádi dívají. (...)

(td, baz), Hradecký deník, 25. 6. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Paul Pörtner / **Splášené nížky**
Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards /

Pískání po větru

Daniel Große-Boymann, Thomas Kahry / **Vrabčák a anděl**
William Shakespeare / **Král Lear**

Andreas Sauter, Bernhard Studlar / **Červené komety**
Peter Stone, Maury Yeston / **TITANIC**

L. Tolstoj, P. Müller, P. Müller, Sziám / **Evangelium o Marii**

Alan Ayckbourn / **Malý rodinný podnik**

Xavier Naidoo, Markus Helz, Michael Herberger, James Krüss /

Prodaný smích

Stanislav Moša, Petr Ulrych, Julius Zeyer / **Radúz a Mahulena**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasnky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2016

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komercni@mdb.cz

foto: Jef Kratochvíl

10. SRPNA 2016

PREMIÉRA MUZIKÁLU TITANIC VE ŠVÝCARSKU

Kdo by neznal spravedlivého kauboje, který si notuje nezapomenutelnou melodii „sou fár tu jů aj mej...“ a rozdává na divokém západě nejen přesné rány ze svých pistolí, ale i neodolatelný široký úsměv? *Limonádový Joe* se objevil na plátnech kin v roce 1964 a od té doby jeho hrdinové baví nové a nové diváky. Je jistě jen málo těch, kteří nikdy neviděli Karla Fialu, Miloše Kopeckého, Květu Fialovou, Olgu Schoberovou, Bohuše Záhorského, Josefa Hlinomaze, Waldemara Matušku, Vladimíra Menšíka a mnoho dalších, kteří svádí urputnou bitvu v městečku Stetson City o to, zda má správný pistolník pít whiskey či nealkoholickou limonádu. Kde se ovšem *Limonádový Joe* vlastně poprvé objevil?

Jeho duchovním otcem je Jiří Brdečka (1917 – 1982), významná osobnost především české kinematografie, který ovšem působil také jako kreslíř, filmový kritik, esejista a spisovatel. Vedle animovaných filmů má na svém kontě jako scenárista i další nezapomenutelné tituly – *Adéla ještě nevečeřela*, *Princ a Večernice* či *Tajemství brady v Karpatech*. Od mládí byl okouzlen legendami o divokém západě a studoval skutečná historická fakta, která se tohoto tématu, jež se často objevovalo především v bračkových a romantizujících zpracováních, týkala. Souviselo to jistě s jeho touhou po volnosti, kterou ve své době nemohl naplnit. A tak se ještě za války v týdeníku *Ahoj na neděli*, kam Brdečka pravidelně přispíval kresbami a krátkými povídkami, poprvé objevila postava *Limonádového Joea*, pistolníka, který si uprostřed divokého západu poručí v saloону „citronovou limonádu“. V příbězích, které časopisecky vycházely na pokračování, se tedy poprvé objevil onen „kčyčovitě dokonale pistolník, bez bázně a hany, stupidní právě tou nemožnou dokonalostí“. Jeho další cesta vedla již na divadelní prkna. 19. března v roce 1944 měl v divadle Větrník v režii Josefa Šmídy premiéru *Limonádový Joe* s podtitulem *Zabíjecká suita*. V této kabaretní verzi později slavného příběhu hrál hlavní roli Zdeněk Řehoř a jeho hrdina si zde na baru poručil prostě „limonádu“. Jiří Brdečka se ke svým hrdinům ovšem znovu vrátil v románovém přepracování, které poprvé vyšlo v roce 1946. Joe si na stránkách knihy objednával „limonádu Cattlettovu“ a jeho příběh se zde stále více rozšiřuje. Pomalu ale jistě se přibližuje ke slavné filmové

verzi a konečně i oné „Kolaloce“ v roce 1955, kdy měl 1. března *Limonádový Joe* premiéru v Divadle estrády a satiry v Praze (pozdější divadlo ABC) v režii Oldřicha Lipského. Zde získává novou kabaretně muzikálovou podobu, na které se podílel také Brdečka a do níž byla dopsána i značná část písní, které později zazněly ve filmu. Nutno ovšem dodat, že tato verze obsahuje hudebních čísel mnohem více a proslavil je tehdy orchestr Karla Vlacha, z budoucích filmových hrdinů se zde již setkáváme s Milošem Kopeckým v roli Horáce a Josefem Hlinomazem v roli Grimpa. Joe si zde objednával

zase „pouze limonádu“, což ovšem učiní v čtyřístapadesáti reprízách! Není tedy divu, že se Lipský s Brdečkou dohodli příběh, který tolik zaujal na jevišti, proměnit i do filmové podoby, kde si Karel Fiala losie Joe poprvé objedná onu slavnou „Kolaloku“. Mnoho písní z divadelní verze zmizelo, ale některé další byly dopsány (např. i nezapomenutelná *Whiskey to je moje gusto zazní až na filmovém plátně*).

Tento stručný exkurz popisující, jak se měnila Joeova objednávka lihuprostě tekutiny, jsme podnikli proto, abychom našemu divákovi osvětlili, že existovalo a stále existuje velké množství známého příběhu, který se jen na českých jevištích objevil více než čtyřicetkrát. Je tedy jasné, že i ta naše nová verze bude jiná, nová. Divák našeho „Limonádníka“ se může těšit na známou historku, ve které zazní všechny proslulé (ale také mnoho dalších) melodie, oblíbené postavy pronesou zlidovělé hlášky, ale také se více ocitneme na onom divokém západě sledovaném skrze satirický a humorný nadhled režiséra inscenace Petra Gazdíka. O hudební nastudování se postarají dirigenti Dan Kalousek a Ema Mikešková, pistolníky oblékne do nových originálních kostýmů Eliška Ondráčková a scénu vytvoří Petr Hloušek. V choreografii Lucie Holánkové bude v hlavní roli tančit Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, jejich vyvolenou bude Ivana Odehnalová nebo Sára Milfajtová, zákeřného Horáce hrají Jan Apolenář, Alan Novotný nebo Viktor Skála a nepolepšitelnou Tornádo Lou Jana Musilová nebo Ivana Vaňková. Premiéra proběhne 22. října 2016 na Hudební scéně.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2016 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

216. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 26. 8. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Frank V.

Poslední strana:

Plastika pro vítěze ankety

popularity Křídla

Michal Mikulič

WILLIAMOVY SONETY

2. října 2016
na Hudební scéně

Slavnostní večer v duchu velkého Williama, během něhož si připomeneme formou útržků hry, které jsme v minulosti uvedli na jevištích MdB; nebude samozřejmě chybět ani slavná balkonová scéna z *Romea a Julie*, která zazní v různých překladech – vždyť Shakespearovu dílu se věnovalo nespočet překladatelů a básníků a český jazyk je tak barvitý, krásný a variabilní, že dokáže jedny verše opsat tolika způsoby! Večer pak vyvrcholí dílem skladatele Zdenka Mertý, který zhudebnil Shakespearovy Sonety, jež zazní v českém překladu i v anglickém originále. Těšit se můžeme na herce MdB i vzácné hosty. Vzdejme hold nejslavnějšímu dramatikovi, od jehož úmrtí uplynulo již 400 let!

Legendární písně Karla Svobody si v létě na Biskupském dvoře zazpíval Jiří Mach v muzikálu Noc na Karlštejně.

Komíník Bert se ze střech vrátí na jeviště Hudební scény v letošní sezóně v několika reprízách muzikálu Mary Poppins.

Vinaři se sešli na Činoherní scéně, aby si předali ocenění za loňský rok, večer uváděl geniální moderátor Marek Eben, na snímku s kolegou Alanem Novotným a produkční Věrou Kadlecovou.

Vinařům zazpívaly Jana Musilová se Sárrou Milfajtovou.

A rovněž Zdeněk Junák se svojí skupinou Vinařských romantiků.

Na Divadelním dvoře jsme zastihli Anastázie a Rozálii s tátou Jakubem Uličníkem a Lukáše Janotu alias Limonádového Joea s mrňavou Lilianou.

Dvě holčičky Viktorii a Toničku si z porodnice na Obilním trhu odvezli divadelní fotograf Tímo Kratochvíl a choreografka Peňa Kratochvílová.

Do lucemburského Wiltzu si zajel redaktor Miroslav Homola, aby připravil rozhovor s režisérem Petrem Gazdíkem.

Petr Gazdík ve Wiltzu připravil několik repríz muzikálu Chicago v anglické verzi.

Vedle herců našeho divadla si zahráli také hosté z Anglie Francesca Hoffman a Chris Warner Drake.

Na jeviště si odskočila z mateřské dovolené Svetlana Janotová, aby si stříhla zločinnou Velmu Kellyovou.

Barborka Vitázková si s rodiči zajela do lednického parku zhlédnout muzikál Sněhurka a sedm trpaslíků.

Ve švýcarské části jezera Lugano režitoval v létě Stanislav Moša muzikál TITANIC.

Do role Kate Murphy obsadil slavnou švýcarskou jeptišku z řádu Voršilek, vítězku televizní soutěže „The Voice of Italy“, sestru Christinu.

Ekonomický náměstek Zdeněk Helbich s manželkou Evou na přídi makety Titanicu.

Režiséra Stanislava Mošu vyzpovídalo několik italských televizních stanic.